

ŽINOMOS
KARALYSTĖS

Mamai.
Ačiū, kad tikėjai manimi.

PRISKA

Retai kada jaučiau didesnę nerimą, nei ant aukštos pakylos mūsų kaimo aikštėje matydama mirtinai išblyškusį Ebų ir jam už nugaros išsirikiavusius karaliaus sargybinius.

— Statau dešimt varinių, kad jis apsisems.

Alkūne kumštelėjau broliui į pilvą.

— Tyliai.

Taibris išsišiepė iki ausų; jo bandymas atitraukti mano dėmesį nuo sargybinių pavyko — krūtinę veržę gniaužtai šiek tiek atsileido.

— Galim lažintis, — sumurmėjo Taibrio draugas Neitenas mano dešinėje.

Vėsus vėjo gūsis sušnarėjo medžių šakose virš mūsų galvų, ir jis susigūžė, įsikišdamas rankas į apsiausto kišenes.

— Jūs abu pasibaisėtini, — tarė Asinija, tačiau jos lūpos suvirpėjo.

Šerkšnu nusagstyta žemė blizgėjo blausioje žiemos saulėje, o mes stovėjome savo mažo kaimelio viduryje, karštam kvapui virstant ūkanų debesimis šaltame ore. Ebus sulaukė dvidešimt penktos žiemos, todėl šiandien atgaus dalį savo kerų.

Stovėdama už minios, galėjau stebėti visus: sargybi-

nus kaštoniniais ir auksiniais apdarais, išsibarsčiusius tarp vietos gyventojų; į mėlyną mantiją įsisupusią žynę, besimėgaujantią mūsų dėmesiu; juodai apsirėdžiusį karaliaus vertintoją su didžiule sidabrine sage, rodančia jo galią.

Mūsų veidai jiems tikriausiai susiliejo į masę skurstančių, beveik nemokytų prasčiokų, įsisiautusių į šiurkščius savadarbius skar-malus.

Ebus, toks liesas, stovėjo tyliai ir akivaizdžiai susijaudinęs grą-žė rankas. Nors didžioji dalis mūsų kerų buvo paaukota dievams vos kelios dienos po mūsų gimimo, šiandien jis atgaus šiek tiek savo galios, kuria galės prisidėti prie kaimo gerovės.

Už Ebaus stypsantis karaliaus sargybinis kelyje apdulkėjusia uniforma, regis, nuobodžiavo, tačiau kiti trys, apsupę jaunuolio šei-mą, rankas laikė ant kardų rankenų. Jei paaiškėtų, kad Ebus išdrįso nepaklusti dievams, jo motina, tėvas ir sesuo būtų akimirksniu nužu-dyti, o jis pats iškart po to būtų nugabentas į miestą ir Dievų dieną su-degintas. Sudrebėjau; kaip gaila, kad neapsivilkau storesnio apsiausto.

Vienas iš sargybinių žvilgtelėjo į mūsų būrelį, ir visu mano kūnu nusirito šiurpas. Širdis suklupo mušdama kitą dūžį, o kvėpa-vimas tapo švokštimu.

— Ne taip jau šalta, Priska, — susiraukęs pasakė Neitenas.

Tačiau ir jo veidas išbalo. Bent menkiausią kruopelytę proto turintis žmogus bijojo karaliaus sargybinių.

Mano kairėje nuo širdgėlos aptemusioms akimis tyliai stovėjo Taibris. Nedažnai kalbėdavomės apie tai, kas nutiks, kai po poros metų dingsiu. Turėjau apsispręsti dėl savo ateities ir nebegalėjau gaishti laiko.

Nes ši karalystė man reiškė mirtį.

Karaliaus vertintojas žengė į priekį, tamsios jo akys griežtame kampuotame veide prisimerkė. Lyg peiliai aštrūs skruostikauliai, kietai suspaustos lūpos ir platūs pečiai sudarė galingo, bauginančio vyro išpūdį, ir visi žinojo, kad jis savo darbą baisiai mėgsta.

Jo užduotis — patikrinti, ar Ebus per visus tuos metus kaip

nors nenuslėpė savo kerų. Dėl šios galios vertintojas ir kiti į jį panašūs žmonės valdovui buvo neįkainojami.

Vyras stebėjo Ebu. Tada lėtai nusišypsojo ir pakėlė rankas jam prie pat veido.

Reikėjo būti aklam, kad nepastebėtum nusivylimo vertintojo akyse, kai jis galiausiai papurtė galvą. Ebus iš tiesų neturėjo jokios galios — kai dar buvo naujagimis, dievai priėmė jo auką. Man akmuo nusirito nuo krūtinės, ir pagaliau galėjau atsikvėpti. Per Dovanojimo apeigas mūsų kaime dar niekada nebuvo aptiktas nė vienas suteptasis. Paprastai juos atpažindavo vaikystėje, kai netyčia pirmąsyk panaudodavo kerus. Arba sugaudavo, kai bandydavo pagėgti, nesulaukę dvidešimt penktos žiemos.

Eilėje už Ebaus stovėjo ir laukė dar trys kaimo gyventojai. Kiekvienas iš jų buvo neseniai atšventęs savo dvidešimt penktąją žiemą, bet visi trys atrodė skirtingai susijaudinę ar išsigandę. Susidarė įspūdis, kad Džejelė tuoj nualps, o štai jos dvynio brolio Vilkinio veidas neišdavė jokios emocijos. Lina trypčiojo nuo kojos ant kojos, akivaizdžiai nekantraudama atgauti savo kerus. Ji linktelėjo seneliams, stovintiems minios priekyje ir su pasididžiavimu besišypsantiems anūkei.

Karaliaus vertintojas atsitraukė atgal. Žynė pakėlė ranką, ir mes nulenkėme galvas.

— Kūdikystėje visi atiduodame savo kerus dievų malonėn, kad jie mūsų galią globotų ir augintų. Šiandien Ebus sulauks pelnyto atlygio — dievai įvertins ir atsidėkos už jo auką, padėjusią jiems mus saugoti ir ginti nuo tų, kurie kėsinaisi į mūsų gyvenimo būdą.

Paskutinius žodžius ji kone išspjovė, nesuturėdama savo neapykantos elfams*. Būtent dėl šių būtybių prireikė tokios aukos. Jei mūsų karalius nebūtų sumanęs, kaip apsaugoti šalį nuo jų žiaurumo, tos pabaisos būtų nesiliovusios mūsų medžioti.

* Orig. *fae*. Ši sąvoka apima įvairias, daugiausia — Šiaurės Europos tautosakoje paplitusias, mitines būtybes, tarp jų — fejas, elfus, laumes, gnomus, piktąsias dvasias, satyrus ir kt. Čia aprašomame pasaulyje *fae* tautos atstovai vaizduojami kaip gražūs, vikrūs ir ilgaamžiai, turintys magiškų galių, išvaizda panašūs į žmones, tačiau smailiomis ausimis, todėl pasirinktas lietuviškas atitikmuo „elfai“. (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*)

Žynė pakėlė kitą ranką, parodydama mėlyną ošearto akmenį, kuriame švytėjo kerai. Ji atsisuko į Ebų.

— Tavo auka mums visiems atnešė laimės. Dabar dievai pašventinę tau gražina tai, kas tavo. O kai paliksi šį pasaulį, jie už tavo auką palaimins ir tave.

Akmuo švytėjo vis ryškiau ir ryškiau. Ebus įsitempė, jo skruostai paraudo. Tada akmuo užgeso. Nustojo kerų. Ištuštėjo.

Negalėjau nesišypsoti. Ebus atgavo savo talentą.

Žynė pakėlė ranką jam prie smilkinio. Po akimirkos mėlynas apskritimas Ebų pažymėjo kaip žmogų, sulaukusį dvidešimt penkių žiemų ir baigusį Dovanojimo apeigas. Tas mėlynas ženklas reiškė laisvę. Ebų pasveikino džiaugsmingi kaimo gyventojų šūksniai.

Paskui atėjo dvynių eilė. Ant aukštos pakylos jiedu stojo kartu, laukdami, kol bus įvertinti. Pakėliau akis į specialiai karaliaus sargybiniams suręstas medines konstrukcijas, ant kurių keletas jų su arbaletais rankose buvo užėmę pozicijas tarp aikštę supančių šiaudinių stogų.

Manyje ūmai sukilo nuožmus siutas.

Jis kunkuliavo krūtinėje, dilgčiojo pirštuose, kibirkščiaavo odoje.

Paprastai stengdavausi jį uždusinti, priimdama niūrią gyvenimo tikrovę. O šiandien sutikau kaip mylimąjį.

Dievams reikėjo mūsų kerų, kad apsaugotų mus nuo elfų. Bet kodėl turėjo taip būti?

Kodėl mūsų karalystės pasiaukojimas būtinai drauge reiškė terorą ir mirtį?

Taibris kumštelėjo mane alkūne, ir aš giliai įkvėpiau, iš naujo sutelkdama dėmesį į apeigas, stengdamasi, kad veidas nieko neišduotų. Bet koks įtartinas elgesys galėjo lemti netikėtą vertintojo vizitą. O tada mudu — žuvę.

Vilkinas ir Džejelė nulipo nuo pakylos, atgavę dalelytę savo kerų. Lina juos aplenkė kone šokio žingsneliu, akivaizdžiai daugiau nei pasirengusi savo dovanai. Sargybiniai paliko dvynių tėvus ir apsupo Linos senelius.

Žynė paėmė ošearto akmenį. Karaliaus vertintojas pakėlė ranką Linai virš galvos.

Ir nusišypsojo.

Pajutau, kaip išbalau it popierius. Taibris šalia įsitempė ir iš lėto pasimuistė, dairydamasis aplinkui. Jis ieškojo kelio iš aikštės. Tačiau virš mūsų budintys sargybiniai pastebėtų bet kokį bandymą bėgti.

— *Sėkmės kerai*, — pareiškė vertintojas. — Čia, kur jų neturėtų būti.

Lina suraukė antakius.

— Aš ne... Aš ne...

— Tylos!

Užmerkiau akis. *Sėkmės kerai* — pasyvi galia. Lina galbūt net nesuvokė ją turinti.

Jos seneliai suskato maldauti aukštais, nevilties persmelktais balsais.

Atsimerkiau tą akimirką, kai abiejų jų galvos nuriedėjo žeme.

Karaliaus sargybiniai juos akimirksniu nužudė. Už manęs kažkas sužiaukčiojo. Moteris kairėje sukliko nesavu balsu. Spoksojau, bet protu nepajėgiau suvokti to, ką regėjau.

Lina susvyravo. Vėliau pradėjo klykti.

Riksmas perskrodė tylą. Ir minia akimirksniu sureagavo.

Kažkas stumtelėjo mane iš dešinės. Kažkas kitas trenkėsi man į kairįjį šoną. Įsivyravo panika. Vaikas parpuolė ant kelių, šaukdamasis motinos, ir Taibris, pačiupęs už marškinių, jį pastatė ant kojų.

Karaliaus sargybiniai artinosi prie Linos. Ji nutilo ir atatupsta traukėsi nuo jų, kiek tik leido medinė pakyla.

Iš narvo aikštės pakraštyje ištrūko kelios vištos ir metėsi sargybiniams po kojomis. Užkliuvę už jų, šie suklupo.

Sėkmės kerai.

Kaimo mėsininkas pasisuko bėgti. Pirmoji strėlė pataikė jam į tarpumentę. Antroji ir trečioji — į stuburą, ir vyras sukniubo ant žemės.

— Nė iš vietos! — mums virš galvų sustaugė sargybinis.

Minia tarsi sustingo. Visur mačiau tik plačias akis ir bežadžius veidus. Kai vėl pažvelgiau į pakylą, gerklėje sukilo tulžis.

Vertintojas atsisuko ir atgalia ranka sudavė Linai per veidą. Mergina parklupo, ir jis spyrė jai tiesiai į nugarą, tada mostelėjo kitam sargybiniui. Užlipęs laiptais, šis nelaimėlę pastatė ant kojų ir riešus surakino sunkiais geležiniais antrankiais.

Akivaizdžiai pritrenktos Linos galva nusviro. Visa jos šeima buvo negyva, o vyro, kuris už ją pakovotų, mergina neturėjo. Ne veltui įstatymai numatė, kad susituokti galima tik sulaukus dvidešimt penkių žiemų.

Vertintojas atsigrėžė į mus.

— Suteptieji, kurių dievai atsižadėjo arba kurie dievams sutrukdė perimti jų galią, tie, kurie pasirinko *šventvagystę* vietoj tiesos, už savo nuodėmes bus sudeginti. Mūsų valdovo įsipareigojimas apsaugoti šią karalystę nuo elfų yra toks tvirtas, kad jis neseniai paskelbė premiją.

Žynė linktelėjo.

— Šimtas auksinių už informaciją apie kiekvieną išdaviką.

Už kelių žingsnių į dešinę moteris šaižiai įkvėpė. Negalėjau jos smerkti. Šimtas auksinių reiškė, kad jai daugiau niekada nereikėtų dirbti.

Vertintojas nužvelgė minią. Jo akyse įsižiebė entuziazmas, tarsi regėtų kerus ten, kur šių neturėtų būti.

Mano dundančią širdį jis tikrai galėjo girdėti. Galėjo užuosti baimės persmelktą prakaitą man ant odos. Pasaulis ėmė tolti, kol regėjau tik jo veidą.

Vertintojas nusileido į minią, ir ši prasiskyrė jį praleisdama. Atrodė, kad jis eina tiesiai link manęs, lyg *žinotu*.

Taibris atsistojo tarp manęs ir vertintojo. Jo judesiai atrodė natūralūs, tarsi džiaugtusi galėdamas pasveikinti Ebų. Tačiau aš suklu-pau, užkliuvau už savo apsiausto krašto ir atsitrenkiau į kietą vyro krūtinę.

Buvau sugauta stiprių rankų. Vyras užsitęsusių akimirką laikė mane; abu sustingome, stebėdami vertintoją.

Bet šis neskubėdamas yrėsi per minią, tikriausiai jau planuodamas kelionę į kitą kaimą.

Pažvelgiau aukštyn į vyrą, ir man užgniaužė kvapą.

Saulės nutviekstose jo akyse žybčiojo susierzinimas. Likusi veido dalis slėpėsi po juodu vilnoniu šaliku, o plaukus dengė apsiausto gobtuvas. Negalėjau pasakyti, kiek jam metų, ar jis nusiskutęs... *Nieko* apie jį negalėjau pasakyti.

Bet aš jį pažinojau.

Bent kartą per mėnesį sapnuodavau vyrą žaliomis akimis. Ne, ne šiaip *žaliomis*. Šio žodžio niekaip neužteko joms apibūdinti. Tos akys kerėjo. Tamsiai žalios, bet tokios gyvos, su sidabriniais taškeliiais, kurie tarytum viliojo šviesą. Sapnuose vyras žiūrėdavo į mane, lyg kantriai manęs laukdamas. Kartais iš sapno pabusdavau nerimastinga. Kitomis dienomis jusdavau gilų pasitenkinimą, kone... saugumą.

— Žiūrėk, kur eini, — suurgė jis, pastatydamas mane ant kojų.

— Žavu, — suniurnėjau. — Ką gi, ačiū tau už...

Tačiau jis apsisuko ir nudrožė šalin.

Akimis palydėjau šitą šaltą grubų žvėrį ir nusipurčiau, kad atsitokėčiau. Aišku, jo nepažinojau. Galvoje sukosi ryto įvykiai. Atsisukau ir pamačiau Taibrį, stebintį sargybinius, lipančius nuo kaimo aikštę supančių stogų.

— Pris? Tau viskas gerai?

Asinija spustelėjo man petį. Jos akys atrodė tamsios, veidas išblyškęs, lūpos pabalusios.

Tikriausiai ir pati atrodžiau lygiai taip pat sukrėsta. Nors visada egzistavo galimybė, kad vienas iš suteptųjų bus išaiškintas, niekas nesitikėjome išvysti to, ką išvydome šiandien.

— Bus gerai, — atsakiau. — O kaip tu?

Ji linktelėjo. Ilgai stebėjome viena į kitą. Kažkas nusijuokė, ir tas niūrią minią perskrodes juokas buvo taip ne vietoje, kad Asinija krūptelėjo. Abi atsigrėžėme.

Paraudusiais skruostais Ebus apkabino savo šeimą. Motina

šypsojosi, o tėvas plekšnojo jam per nugarą. Dabar Ebaus šeima iš karaliaus gaus dovaną — penkis sidabrinus. Papročiai įpareigojo visą kaimą susirinkti į šventę šioje aikštėje, o kiekvieną vietinį — atsinešti bent truputį maisto.

Ebaus tėvas net sugebėjo išsiderėti kiaulę, kuri nuo pat ankstyvo ryto sukosi ant iešmo. Mėsos kvapas sklido po gyvenvietę, įsliuogdamas pro atvirus langus ir įsirangydamas po uždarytomis durimis.

Nuo minties apie vaišes sutraukė skrandį.

Taibris pažvelgė į mane ir pravėrė burną, bet Neitenas jau brovėsi mūsų link.

— Na... tai buvo siaubinga. Kas pasiliks švęsti? Man reikia išgerti.

Saulė buvo vos spėjusi patekėti, bet galėjau lažintis, jog pusė kaimo dar iki vidudienio užpils akis po to, kas ką tik įvyko.

Taibris stebėjo, kaip Neitenas patraukė prie vyno. Paskui atsiskuko į mane.

— Eik pažiūrėti, kaip mama, — atsargiai tarė jis. — Aš pasiliksiu čia.

Žinojau, kodėl taip pasakė. Brolis irgi nenorėjo puotauti. Tikriausiai troško pabūti vienas. Tačiau kuris nors privalėjome pasilikti ir vaidinti linksmą, kitaip mūsų šeima sukeltų įtarimų. Tiesą sakant, buvo sunku suprasti, kaip galima sėdėti ir valgyti vos už kelių žingsnių nuo vietos, kur ką tik mirė Linos seneliai. Kaimo žmonės jos senelę ir senelį labai mėgo, bet jūdviejų kūnai buvo greitai išnešti, o kraujas nuplautas, tarsi šių žmonių niekada nė nebūtų buvę. Netrukus dauguma mūsų kaimynų balsingai dėkos dievams, kad pavyko rasti suteptą ir ją pašalinti iš kaimo.

Taibris norėjo mane nuo to apsaugoti. Užliejo dėkingumas.

— Gera mintis. Pažiūrėsiu, kaip ji jaučiasi.

Atsiprašyti iš Dovanojimo ir Paėmimo apeigų nebuvo lengva. Mano motinai išimtis galiojo tik todėl, kad jos vizijos galėjo pasireikšti bet kurią minutę ir sutrikdyti ramybę.

— Palydėsiu tave namo, — tarė Asinija. — Tik luktelk, kol pasakysiu mamai.

Ji nuėjo. Mano žvilgsnis susitiko su Tolo. Jis stovėjo šalia Ebaus šeimos. Kaip visada, atrodė tvirtas ir gražus. Kai man nusišypsojo, nepaisant pilve kunkuliuojančio nerimo, mano skruostai užkaito. Niekada anksčiau šitaip nesidrovėjau vyro akivaizdoje, bet kiekvieną kartą pažvelgusi į Tolą pajusdavau, kaip krūtinėje kažkas suplazda. Jo sesuo Čista pasilenkė ir kažką jam pašnibždėjo, o aš nusigręžiau, stengdamasi nespoksoti.

Netoliese su draugais besikalbantis Kreiloras faktiškai rėkė, kad visi aplinkui girdėtų jų pašnekesį.

Taibris papurtė galvą ir nustypino — tikriausiai prie gėrimų. Kreiloro jis niekada nemėgo. Ir aš jo nekaltinau.

Visi mūsų kaimo vyrai turėjo išmokti kovoti, kad būtų pasirėngę stoti prieš elfus, jei šie įveiktų gynybines sienas. Berniukai buvo treniruojami nuo mažens, o vienintelis būdas išvengti treniruočių — pasirinkti dievų kelią. Kreiloras taip ir padarė. Dabar jis studijavo pas vietos žynę.

— O tada žynė man parodė vidinę šventovę, — pareiškė Kreiloras, ir jo veidą nušvietė pasipūtusi šypsenėlė.

Nuščiuvusi sustingau.

Jei Kreiloras gali patekti į vidinę šventovę, jis turi prieigą prie tuščių ošearto akmenų. Galbūt galėčiau nusekti paskui ir... vieną *pasiskolinti*.

Žynės giesmės mokėjau atmintinai. O jei pavyktų akmenis panaudoti savo labui? Pulsas padažnėjo, mintys skriejo šimtu skirtingų krypčių.

Vienas iš jo draugų prunkštelėjo.

— Tave įleido į tokią šventą vietą?

Kreiloras išpūtė krūtinę.

— Žinoma, įleido. Juk per ateinančius trejus metus aš jau ir pats atliksiu apeigas.

Apie tai pagalvojusi, pašiurpau. Kreiloras nuo pat vaikystės

skriaudė mažesnius už save. Šaipydavosi iš elgetų. Jis pasirinko vienintelę padėtį, leidusią praleisti treniruotes su tais, kuriuos laikė prastesniais, ir naudojosi šeimos turtais bei reputacija, kad gautų viską, ko užsigeidęs.

Pro šalį praėjęs Tolas be vargo atitraukė mano dėmesį nuo Kreiloro.

Šiedu vyrai nekentė vienas kito. Jų tėvai buvo geri draugai, ir augdami abu berniukai turėjo visas įmanomas privilegijas. Tačiau Tolas išliko geraširdis, o Kreilorą apšėdo troškimas įrodyti savo vertę.

Asinija atsistojo šalia ir paėmė mane už parankės.

— Kaip nejauku, — sušnabždėjo, Tolui visiškai ignoruojant Kreilorą. — Eime pas tavo motiną.

Ji timptelėjo mane, ir mudvi pajudėjome mano namų link. Vilkdama sunkiais batais apautas kojas akmeniniu grindiniu, prieš akis mačiau tik Linos senelių kraujo balą aikštėje.

Ką pasakytų Asinija, jei prasitarčiau, jog, nesugebėjusi ištrūkti iš kaimo, vieną dieną ant pakylės stovėsiu aš ir žiūrėsiu, kaip nužudomi Taibris su mama, kaip jų kūnai tempiami tolyn, lyg nieko nereikštų?

Jei ji saugotų mano paslaptį ir vertintojas sužinotų, Asinija irgi mirtų.

Didžiąją kelio dalį tylėjome. Galiausiai Asinija giliai įkvėpė.

— Judu su Tolu net kibirkščiavote, — tarė ji.

Bandė mane pralinksminti. Dėl jos galėjau atsakyti tuo pačiu.

— Tik nusišypsojome. Jo akivaizdoje prrandu kalbos dovaną.

— Pamiršai, kad tau flirtuoti gal ir sekasi siaubingai, bet tai — vienas geriausių *mano* įgūdžių. Ir aš žinau, kada vyras susidomėjęs.

— Nepataikauk. Darosi tik dar liūdniau.

Ji spustelėjo man ranką.

— Visai nepataikauju. Pamatysi.

Namo grįžome iš šios kaimo pusės įprastu keliu: pro didelius, erdvius, šiltus namus, stovinčius už tvirtų metalinių vartų, skiriančių juos nuo likusios kaimo dalies. Koks jausmas gyventi tuose namuose? Neskaičiuoti kiekvienos monetos, žiemą nesispiesti prie židinio, nes miegamojo lango stiklas išdužęs?

— Priska?

— Atleisk. Užsisvajojau. Ką veiksi po šventės?

— Padirbėsiu su mama.

Asinijos motina buvo siuvėja, ir dukrai šis talentas persidavė savaime.

Žvilgtelėjau į Asiniją. Puoselėjome skirtingas svajones. Aš troškau pasilikti čia, o ji geidė gyventi mieste. Nesvarbu, kiek galios atgaus, vylėsi, kad kai po dviejų žiemų pagaliau sulauks pilnametystės, žinia apie jos darbo kokybę pasklis ir pasieks ką nors mieste, kol galop ją pasamdys.

Taip ir bus. Daugiau niekas nemokėjo siūti ir modeliuoti drabužių taip, kaip Asinija.

Kad ir kur atsidurčiau pati, būtinai rasiu būdą pranešti jai, jog esu saugi. Gal, jei ji man atleis, netgi pavyks apsikeisti vienu kitu laišku. Nuo minties, kad draugės nematysiu kiekvieną dieną, suspaudė krūtinę. Ar ji kada nors pajėgs man atleisti už tokią veidmainystę?

— Užsuk vakarienės rytoj vakare, — pakvietė Asinija.

Nusisukau, kad neparodyčiau susirūpinimo veide. Jiedvi su motina vargo ne taip kaip mes, bet ir jos neturėjo tiek maisto, kad užtekėtų kitiems. Nepaisant to, abi nuolat stengdavosi mane pavalgydinti.

— Asinija.

— Priska, mano mama tave myli. Ji žino, kaip viskas pasikeitė po tavo tėvo mirties.

— Pagalvosiu.

Asinija išrietė antakį, tiksliai žinodama, kas sukasi mano galvoje.

— Tavo motina dėl manęs padarytų tą patį.

Ji pamojavo atsisveikindama ir pasuko atgal į aikštę. Paėjusi dulkėtu taku, atrakinau namų duris.

— Mama?

Namuose buvo tylu. Nepaprastai tylu. Klaikiai tylu.

Įbėgusi į jos kambarį, puoliau ant kelių šalia mamos. Jos akys vartėsi, ji gaudė orą.

Mano motina regėjo viziją.

LORIANAS

— P anašu į pinkles, — sumurmėjo Raitosas, muistydamasis ant savo žirgo, saulės spinduliams žaidžiant ant jo tamsios odos.

Jis vos neatsitrenkė į itin žemą šaką ir staigiai palenkė galvą. Į rytus nuo mūsų dunksojo kalnai, kurių dantytos snieguotos viršūnės smaigstė dangų.

— Žinoma, kad čia pinklės, — rūščiai atšovė Martas, stipriau įsisupdamas apsiaustan ir nepatikliai žvilgčiodamas į priešais stūksančius miesto griuvėsius.

Prakeiktasis miestas kadaise buvo Eprotos sostinė. Prieš šimtmečius, kai žmonės įsiveržė į teritoriją, dabar vadinamą Plikuoju Žemynu, jie nebuvo pasirošę tokiam pasipriešinimui.

Dabar sostinė buvo Lezdrinas — visai kitoje karalystės pusėje.

Po tokios ilgos kelionės dauguma nekantravome įsivelti į peštynes. Tačiau laiko turėjome mažai. Jau ir taip į susitikimą iš vieno mažo kaimelio rytuose teko atšiuoliuoti visu greičiu.

Jaučiau dilgčiojant odą. Neabejotinai lėkėme tiesiai į pinkles.

Keivis, kaip paprastai, jojo tylėdamas. Jo žmona buvo ką tik

susilaukusi pirmagimio, ir jis ilgėjosi namų. Bet nesiskundė. Kaip ir kiekvienas iš mūsų, žinojo, kokios svarbios ateinančios savaitės.

— O tu, Keivi? — paklausiau. — Kaip *tu* manai, ar akmeninės laumės bent kartą pasielgs garbingai?

Keivis kreivai šyptelėjo.

— Net tokie vyrai kaip mes turėtų saugotis Prakeiktojo miesto. Ir ten besibastančių būtybių.

Tik nedaugelis žinojo, kad Prakeiktajame mieste esama gyventojų. Vos vienas kitas drįsdavo artintis prie šios karalystės dalies. Ir vis dėlto mes čia, prie senųjų šito nusiaubto miesto vartų.

— Pasirodykite, laumės, — įsakiau.

— Užeeeikiteee, — pakvietė balsas.

Papurčiau galvą. Žengti į akmenis griuvėsius, po kuriais tos laumės mus galėjo gyvus palaidoti?

— Sudarėme sandėrį. Sulaužykite jį, ir sulauksite pasekmių.

Išlaisvinau kruopelę savo kerų. Pirmiausia todėl, kad buvo likusi tik toji kruopelė. Sukandęs dantis, pakėliau ranką, ir saulės šviesoje mano kerai ėmė kibirkščiuoti. Netrukus. Jau visai netrukus atgausiu visą savo galią.

— Drįsstate mums grasssinti?

Raitoso žirgas pasimuistė. Jis nušoko nuo balno ir išitraukė kalaviją.

— Neverskite mūsų įeiti vidun.

— Jos *nori*, kad mes įeitume, — burbtelėjo Martas. — Čia ir esmė.

Neturėjome tam laiko. Paleidau savo kerus į arčiausiai suverstą griuvėsių krūvą — veikiausiai kadaise stovėjusį sargybos bokštą. Iš ausis pervėrusio klyksmo supratau, kad viena akmeninė laumė ten slėpėsi ir mus šnipinėjo. Nusišypsojau. Vyliausi, kad dėl *to* šioje vietoje praleisime mažiau laiko.

Iš griuvėsių išniro kelios laumės. Visos judėjo lėtai, pilka oda — raukšlėta ir sausa lyg dulkės. Laumė pačiame centre dėvėjo turmalino karūną.

Nulipęs nuo žirgo laukiau, kol jos atslinks prie mūsų. Tyla man visada suteikdavo galios. Raitosas tingiai švytavo kalaviju rankoje. Įspėjamai pažvelgiau į jį, ir jo lūpos išsiritė į laukinę šypseną. Tiek metų, o aš vis dar nežinojau, kodėl jis taip nekenčia laumių.

— Sandėris pasikeitė, — sušnypštė laumių karalienė. — Mes reikalaujame daugiau aukso.

Galonas nušoko nuo žirgo ir stojo šalia manęs, jo veide žybtelėjo pasipiktinimas. Sandėrių jokia būdu nevalia laužyti. Mūsų užnugarį saugojo Martas ir Keivis, visgi savo vyrus pažinojau pakankamai gerai, kad suprasčiau, jog jie abu tyko progos pakovoti.

— Manote, paklusime jūsų reikalavimams?

Karalienė nusišypsojo, groteskiška grimasa atidengė trupančius akmeninius dantis.

— Man regis, žinau, kodėl jums įsireikė šito nediduko ingrediento. — Ji parodė buteliuką su mums reikalingomis samanomis. — Ir, jei neklystu, tai turės išlikti paslapyje. Nes jei karalius išgirs apie jūsų planus, jus visus *sudeeeginss*.

Stebeilijau į karalienę, kol ši nuleido akis. Netrukus vėl jas pakėlė, bet per vėlai. Abu žinojome, kas čia šeiminkas.

Nusišypsojau.

— Manote, esate saugios šitoje praeiktoje žemėje, kurioje kadaise stovėjo miestas? Tikite, kad Sebijus čia neatsiūs savo sargybinių su visais jiems paklūstančiais kerais ir nepavers šių akmenų dulkėmis?

Ji tyrinėjo mano veidą. Viena iš seserų sušnabždėjo karalienei į ausį. Nepaisydamas kūną krečiančios nekantrios, išlaikiau bejausmę miną. Ši mūsų plano dalis buvo silpniausia. Be laumių bendradarbiavimo ir samanų karalienės rankoje man niekada nepavyks atkeršyti.

— Sutinkame su pradiniu sandėriu, — galiausiai pasakė karalienė.

— Tai kam švaistote mūsų laiką? — burbtelėjo Raitosas.

Laumė jo nepaisė. Jis užsilipo ant žirgo, iš rankos nepaleisdamas kalavijo, ir prijojo prie jos.

Martas neatsiliko. Raitosas ištiesė delną paimti samanų. Martas parodė monetas. Visi laukėme spengiančioje tyloje. Vienas ne teisingas ėjimas, ir ant žemės kris kūnai. Man pačiam nelabai rūpėjo, ar buteliuką teks išlupti iš šaltos, negyvos akmeninės laumės gniaužtų. Tiesą sakant, dalis manęs troško kautis. Karalienė pažvelgė man į akis ir mostelėjo savo pavaldinei. Samanos nusileido į Raitoso delną, monetos buvo pačiuptos iš Marto saujos, ir viskas.

Niekinamai nusivaipiusios, laumės lėtai nuslinko atgal į savo akmeninį miestą. Pirmoji plano dalis baigta. Manyje kunkuliavo niūrus pasiryžimas. Jei tik galėčiau, tą pačią sekundę paskelbčiau karą. Tačiau kitas ėjimas užtrukto dar ilgiau.

Mums virš galvų staiga praskrido sakalas. Mano brolis užsispyrė išmokyti šį laisvą paukštį perduoti žinutes. Beliko tikėtis, kad jo atneštoje pergamento skiautelėje bus gerų naujienų, ir galėsime pereiti prie kitos plano dalies.

Sakalas nusileido Martui ant peties ir nagais įsipynė į šviesius plaukus. Šis susiraukė, atrišdamas laiškėlį.

— Mūsų kontaktas sako, kad turime susitikti su juo Gromalijos pasienyje.

Priešybė geroms naujienoms. Sustingau.

— Priešinga kryptis. Reikėtų keliauti *per* miestą.

Martas atsiduso.

— Žinau. Pasak tavo brolio, jo kontaktas tvirtina dabar negalintis rizikuoti keliauti į Eprotą. Saugumo priemonės labai sugriežtintos.

— Tai mums kainuos mažiausiai dvi dienas.

Jei kelyje užtruksime per ilgai, laiko mieste liks mažiau, ir šansai surasti tai, kas iš mūsų atimta, dar sumenks. Ieškoti reikės labai kruopščiai. Metodiškai. Tačiau be kito buteliuko prie pilies nė iš tolo nepriartėsime.

Privalėjome rizikuoti.

Prisiverčiau giliai įkvėpti. Visos mano užmačios stojo į vietas, artėjo keršto akimirka. Jei per ateinančias savaites nesusidursime su baisesne nelaime, tebūnie — mielai sutiksiu šią.

Martas man ištiesė ranką su kitu rašteliu. Išvyniojęs pergamentą, permečiau jį akimis.

*Brangus L.,
iš savo šaltinių girdėjau, jog būsite priversti grįžti į
pasienį, kad paimtumėte paketą. Bemaž girdžiu, kaip
grieži dantimis, bet privalu tai atlikti. Jei keliausite greitai,
suspėsite į susitikimą.
Riniana teiravosi apie tave. Ar perduoti, kad galvoji
apie ją?
Tavo vyresnysis nepaprastai kantrus brolis
K.*

Papurtęs galvą, paėmiau Marto paduotą plunksną ir parašiau atsakymą.

*Brangus K.,
ko gero, mudviejų su Riniana situacija tau atrodo
juokinga. Juk negalime visi būti laimingai vedę ir pasibai-
sėtinai įsimylėję. Daugelis tokie ir nenorėtume būti.
Keliausime paimti paketo. Visgi patarčiau nepamiršti,
su kuo turime reikalą, kai organizuosi kitą tokį susitikimą.
Tavo jaunesnysis kur kas gražesnis brolis
L.*

— Išvyksime dabar pat, — pasakiau. — Nevalia delsti.

Kad atsigriebtume už prarastą laiką, joti reikės ištisą naktį be sustojimo. Nes keliausime atgal ta pačia kryptimi, iš kurios atkako-
me. Sukandau dantis, pagalvojęs apie iššvaistytas valandas.

Martas linktelėjo. Raitosas prisimerkęs įsmeigė akis į akmenį už mūsų ir tarė:

— Mieliau keliausiu per miškus, nei kur nors čia.